

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Petra Šebka a Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. v právní věci

žalobce: **Česká republika - Ministerstvo financí**
sídlem Letenská 15, Praha

proti
žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**
sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno

o žalobě proti rozhodnutí předsedy žalovaného č.j. ÚOHS-R0199/2017/VZ-01909/2018/321/EDy ze dne 25.1.2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

I. Shrnutí podstaty věci

1. Žalobce se žalobou domáhá zrušení rozhodnutí předsedy žalovaného ze dne 25.1.2018, č.j. ÚOHS-R0199/2017/VZ-01909/2018/321/EDy, kterým podle § 152 odst. 6 písm. b) ve spojení s § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), zamítl jeho rozklad proti prvostupňovému rozhodnutí žalovaného ze dne 18.10.2017, č.j. ÚOHS-S0329/2017/VZ-30310/2017/531/MHo, vydanému ve správním řízení vedeném ve věci možného spáchání přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách (dále jen „ZVZ“), při zadávání veřejné zakázky „Vývoj IS CEDR MF, modul EHP a Norské fondy“, zadávané v jednacím řízení bez uveřejnění na základě výzvy k jednání ze dne 26.2.2015 (oznámení o zadání bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno dne 14.7.2015 pod ev. č. 401528).
2. Podle prvostupňového rozhodnutí (výrok I.) žalobce spáchal přestupek podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ tím, že při zadávání veřejné zakázky porušil § 21 odst. 2 ZVZ, protože veřejnou zakázku zadal z technických důvodů a z důvodu ochrany výhradních práv v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, neboť neprokázal, že by veřejnou zakázku mohl z technických důvodů realizovat pouze vybraný uchazeč – ASD Software, s.r.o. – a důvod spočívající v nutnosti ochrany výhradních práv vybraného uchazeče vytvořil žalobce v důsledku svého předchozího vědomého postupu při uzavírání smluv týkajících se předmětu plnění veřejné zakázky; tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky a žalobce uzavřel dne 30.6.2015 s vybraným uchazečem „Smlouvu o úpravě software č. SDI-2015-110-000005“. Za to byla (výrokem II. prvostupňového rozhodnutí) žalobci uložena pokuta ve výši 101 000 Kč. Napadené druhostupňové rozhodnutí předsedy žalovaného pak tyto závěry potvrdilo.

II. Shrnutí procesního postojů žalobce

3. Žalobce navrhuje, aby napadené rozhodnutí bylo zrušeno pro nezákonný postup žalovaného spočívající v zahájení správního řízení v rozporu s § 259 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek (dále jen „ZZVZ“), na základě podnětu, aniž by byl za podnět uhrazen poplatek; žalovaný se podle § 259 odst. 4 ZZVZ takovým podnětem neměl vůbec zabývat. Pokud k tomu žalovaný uvádí v prvostupňovém rozhodnutí, že řízení bylo zahájeno z vlastní iniciativy, resp. v napadeném rozhodnutí, že žalovaný správní řízení zahájil na základě podání Policie České republiky, jakožto podání, jímž došlo ve smyslu § 159a odst. 1 písm. a) zákona č. 141/1961 Sb., o trestním řízení soudním (trestní řád), dále jen „trestní řád“, k odevzdání věci žalovanému k projednání, které není podnětem ve smyslu § 259 ZZVZ, žalovaný s tím nesouhlasí a považuje v tomto směru napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. Uvedeným postupem současně dle názoru žalobce došlo k popření principu legality a enumerace veřejnoprávních pretenzí. Současně žalovaný takovým postupem nerespektoval zásadu zákazu sebeobviňování podle čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod.
4. Dále žalobce namítá, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů, neboť žalovaný v něm nespécifikoval, v čem spatřuje naplnění skutkové podstaty podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ. Konkrétně se žalovaný opomenul vypořádat s otázkou, zda údajné porušení ZVZ ze strany žalobce dosahovalo takové intenzity, že bylo způsobitelné podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.
5. Dále žalobce namítá, že žalovaný v řízení nemohl dovozovat žalobcovu důkazní břemeno; přenos tohoto břemena směrem k žalobci (účastníkovi správního řízení zahájeného z moci úřední pro podezření ze spáchání přestupku) není v žádném právním předpisu výslovně zakotven, naopak se vymyká standardnímu pojetí správního trestání, k čemuž žalobce odkazuje na zásadu legality a

materiální pravdy, na povinnost zjišťovat veškeré skutečnosti i ve prospěch účastníka řízení a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14.1.2014, č.j. 5 As 126/2011-68, ze dne 30.12.2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132, a ze dne 23.9.2004, č.j. 6 A 173/2002-33. Žalovaný podle žalobce nesprávně posoudil otázku existence obráceného důkazního břemena a rezignoval na odpovídající zjištění skutkového stavu. V této souvislosti žalobce poukazuje i na vady výroku I. prvostupňového rozhodnutí, kde žalovaný výslovně neprokázání rozhodných skutečností, resp. splnění podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění, zmiňuje, aniž by toto hledisko skutková podstata přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ obsahovala.

6. Takto formulovaný výrok je dle názoru žalobce současně nepřezkoumatelným z časového pohledu, neboť z něj není zřejmé, kdy se žalobce přestupku měl dopustit. Ve vztahu ke tvrzenému obrácení důkazního břemena žalobce dále namítá, že žalovaný jej měl o jeho existenci poučit v oznámení o zahájení správního řízení, což neučinil, a neučinil tak navíc ani následně v průběhu správního řízení. V této souvislosti žalobce namítá i to, že žalovaný nebyl ochoten v řízení akceptovat podklady, doplňující analýzy a posouzení, jež měly podporovat oprávněnost použití jednacího řízení bez uveřejnění, datované po zahájení zadávacího řízení, přičemž zákon žalobci neukládá povinnost disponovat veškerými podklady o oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění již před jeho zahájením. Ve spojení s tím žalobce namítá neprovedení důkazu znaleckým posudkem.
7. Žalobce dále trvá na tom, že jakožto zadavatel všechny zákonné podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění naplnil.
8. Žalobce konečně namítá nepřezkoumatelnost části napadeného rozhodnutí týkající se odůvodnění výše pokuty a považuje ji za nepřiměřeně vysokou. Současně namítá nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, jelikož žalovaný nezohlednil pro žalobce příznivější pozdější úpravu ve vztahu k uložené pokutě.
9. Žalobce tedy navrhuje zrušení napadeného rozhodnutí. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejšími soudem, i na jednání soudu.

III. Shrnutí procesního postojů žalovaného

10. Žalovaný se žalobou nesouhlasí, argumentuje důvody obsaženými v napadeném rozhodnutí a navrhuje zamítnutí žaloby. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před zdejšími soudem, i na jednání soudu.

IV. Posouzení věci

11. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s.ř.s.“), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
12. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

IV. a)

13. Nejprve bylo třeba se zabývat relativně oddělitelnou námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť pouze přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé být předmětem hodnocení z hlediska tvrzených nezákonností a vad řízení.
14. Podle § 68 odst. 3 správního řádu se v odůvodnění rozhodnutí uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. To žalovaný podle zdejšího soudu v obou postupně vydaných rozhodnutích splnil. Z napadeného rozhodnutí pro

zdejší soud především srozumitelně plyne, z jakých podkladů žalovaný vycházel, jak na ně nahlížel i na základě jaké argumentační linie dospěl ke svým závěrům. Správnost náhledu na podklady, na břemeno jejich předkládání a na posouzení jednotlivých dílčích otázek souvisejících se zadáváním veřejných zakázek v jednacím řízení bez uveřejnění je již věcí posouzení věcné a procesní správnosti postupu žalovaného.

15. Pokud žalobce namítá neposouzení intenzity údajného porušení ZVZ v napadeném rozhodnutí, pak mu zdejší soud dává za pravdu; předseda žalovaného se této otázky v napadeném rozhodnutí nedotýká ani okrajově. Znakem skutkové podstaty přestupku podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ je podstatné ovlivnění nebo možnost podstatným ovlivnění výběru nejvhodnější nabídky a touto otázkou se zabývalo rozhodnutí prvostupňové (především bod 114.). Řízení v prvním stupni a řízení o rozkladu tvoří jeden celek (z konstantní judikatury např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27.2.2013, č.j. 6 Ads 134/2012-47) a eventuální mezery v odůvodnění rozhodnutí o rozkladu, které by za jiných okolností mohly způsobovat jeho nepřezkoumatelnost, lze zaplnit argumenty obsaženými již v rozhodnutí prvního stupně (z konstantní judikatury např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31.10.2014, č.j. 6 As 161/2013-25). To platí tím spíše v situaci, kdy obě po sobě jdoucí rozhodnutí jsou vystavěna na témže argumentačním základu a opírají se o tentýž skutkový podklad a především kdy žalobce prvostupňové závěry žalovaného o naplnění tohoto znaku skutkové podstaty v rozkladu konkrétně nenamítal. Pak tedy nebylo zapotřebí v napadeném rozhodnutí závěry prvostupňového rozhodnutí opakovat.
16. Žalobce dále namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí z důvodu nezohlednění příznivější pozdější právní úpravy. Ani tu zdejší soud se žalobcem nesouhlasí. Žalovaný se totiž v rámci odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zabýval otázkou pozdější příznivější právní úpravy v bodech 111., 112. a 119. až 124., předseda žalovaného pak v bodu 72. napadeného rozhodnutí na tam uvedené závěry souhlasně odkazuje. Zda jsou tyto úvahy a závěry zákonné a věcně správné, to je již otázkou meritorního přezkumu, tedy zákonnosti a věcné správnosti napadeného rozhodnutí, nikoli jeho přezkoumatelnosti.
17. Z uvedených důvodů tedy napadené ani jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným není.

IV. b)

18. Žalobce zpochybňuje zahájení řízení na základě podnětu, aniž by byl za podnět uhrazen poplatek podle § 259 ZZVZ; to považuje za nezákonnost.
19. Podle § 259 odst. 1 ZZVZ za podání podnětu k zahájení správního řízení z moci úřední žalovaný od toho, kdo podnět podal, vybere poplatek ve výši 10 000 Kč za každou veřejnou zakázku, ve vztahu k jejímuž zadávání je v podnětu uvedeno pochybení. Podle § 259 odst. 3 ZZVZ poplatek je splatný s podáním podnětu na účet žalovaného. Podle § 259 odst. 4 ZZVZ nebyl-li s podáním podnětu poplatek ve lhůtě dle odstavce 3 zaplacen, podnět se nevyřizuje. Podle § 259 odst. 5 ZZVZ se poplatek nevrací. Podle § 259 odst. 6 ZZVZ osvobození od poplatku ani prodloužení lhůty pro zaplacení poplatku není přípustné. Podle § 259 odst. 7 ZZVZ se zákon o správních poplatcích nepoužije.
20. Zdejší soud se k interpretaci a aplikaci § 259 ZZVZ vyjádřil již ve svém rozsudku ze dne 7.6.2017, č.j. 62 A 82/2017-169, v němž dospěl závěru, že „nevyřizováním“ podnětu se nerozumí, že by žalovaný „nemohl“ skutečnosti obsažené v podnětu samostatně či ve spojení s dalšími skutečnostmi zjištěnými v rámci výkonu dozoru nad zadáváním veřejných zakázek v nejširším smyslu využít v rámci své navazující činnosti, kupř. při úvahách ohledně zahájení řízení z moci úřední. Od tohoto názoru nemá zdejší soud důvod se nyní odchylovat, tím spíše ne s ohledem na souhlas s uvedeným pohledem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17.1.2019, č.j. 3 As 184/2017-73.

21. „Nevyřízením“ („nevyřizováním“) se tu podle zdejšího soudu tedy nerozumí „zákaz“ zabývat se skutečnostmi, jež jsou v podnětu uvedeny, tj. „zákaz“ zabývat se postupem příslušného zadavatele v rámci příslušné zadávací procedury z moci úřední; „nevyřízením“ („nevyřizováním“) podnětu nemůže znamenat, že skutečnosti, na které bylo v podnětu, jenž nebyl „vyřízen“, poukazováno, mají zůstat navždy mimo dohled žalovaného, a to tím spíše, bylo-li by z nich indikováno porušení zadávacích pravidel. Naopak žalovaný je tu právě od toho, aby i sám, nad rámec veškerých návrhů a podnětů, vykonával trvalý a efektivní dozor v oblasti zadávání veřejných zakázek, přitom přijímání podnětů mu výkon této působnosti a pravomoci usnadňuje a zefektivňuje. Zpoplatnění podnětů ve smyslu § 259 ZZVZ na povinnostech žalovaného vykonávat efektivní výkon dohledu nad zadáváním veřejných zakázek – i bez podávání podnětů, stejně jako bez placení poplatků za podávané podněty – vůbec nic nemění; žalovaný je tu tedy v oblasti dohledu nad zadáváním veřejných zakázek i po účinnosti § 259 ZZVZ od toho, aby se zabýval veškerými indiciemi ohledně porušení zadávacích pravidel, ať už k příslušným zákonem předvídaným návrhům či ze své úřední povinnosti – a k tomu mu slouží i přijímání podnětů, ať už těch, které má formálně „vyřizovat“ (neboť jsou podány mimo jiné za podmínek stanovených v § 259 ZZVZ), nebo těch, které pro nedodržení pravidel podávaných z § 259 ZZVZ sice formálně „vyřizovat“ nemá, přesto se však mohou stát informačním základem navazujících skutkových zjištění ohledně možného porušení zadávacích pravidel.
22. „Nevyřízením“ (bez splnění poplatkové povinnosti) ve smyslu § 259 odst. 4 ZZVZ se podle zdejšího soudu rozumí postup, v rámci něhož žalovaný nemusí na příslušný podnět reagovat takovým způsobem, jak předvídá § 42 správního řádu. Je-li tedy splněna podmínka hypotézy obsažené v § 259 odst. 4 ZZVZ, tj. nebyl-li s podáním podnětu poplatek zaplacen, „nevyřizuje“ žalovaný takový podnět ve vztahu k jeho podateli. Při splnění podmínky hypotézy obsažené v § 259 odst. 4 ZZVZ tudíž podateli podnětu nevzniká právo na to, aby mu žalovaný sdělil, zda řízení z moci úřední zahájil či zda (a z jakých důvodů) je nezahájil, jak by podateli jinak plynulo z § 42 správního řádu, neboť § 259 odst. 4 ZZVZ je ve vztahu k § 42 správního řádu právní normou speciální. Specialita, aniž by vedle toho musela být aplikace § 42 správního řádu výslovně vyloučena, podle zdejšího soudu tedy fakticky znamená, že žalovaný za splnění podmínky hypotézy § 259 odst. 4 ZZVZ nemá povinnost podnět „přijmout“ a poté s ním nakládat tak, jak předvídá obecná norma obsažená v § 42 správního řádu.
23. Proto z pohledu oprávněnosti žalovaného vést v nyní posuzované věci správní řízení není podstatné, zda „podání“ Policie České republiky k žalovanému bylo „kvalifikovaným“ podáním ve smyslu § 159a odst. 1 písm. a) trestního řádu nebo „pouhým“ podnětem ve smyslu § 259 ZZVZ, neboť žalovaný byl oprávněn zahájit správní řízení z moci úřední. Na uvedeném výkladu § 259 ZZVZ ničeho nemění ani žalobcem zmiňované záznamy z jednání Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky dokreslující legislativní genezi předmětného ustanovení ZZVZ či rozhovor s předsedou žalovaného v médiích. Takové materiály mohou za určitých okolností tvořit podpůrné argumenty pro interpretaci či aplikaci právních norem, nicméně v posuzované věci by vedly k absurdním závěrům spočívajícím zejména v přiznání legitimacy „zablokovat“ činnost žalovaného ve vztahu ke konkrétnímu postupu zadavatele podáním podnětu a neuhrazením poplatku. Pokud žalobce spatřuje smysl § 259 ZZVZ v ochraně oprávněných zájmů zadavatelů, jejichž činnost při zadávání veřejných zakázek „nemá být neustále zpochybňována“, pak ani v tomto směru mu zdejší soud nedává za pravdu. Účelem předmětného ustanovení – třebaže má zdejší soud i nadále určité pochybnosti ohledně jeho odůvodněnosti, korektnosti a obecné bezvýhradné přijatelnosti (jak již uvedl v rozsudku ze dne 7.6.2017, č.j. 62 A 82/2017-169 – mělo být „odbřemenění“ žalovaného a nikoliv zadavatelů od možného přezkumu zadávacích procedur, resp. povinností, které se pro ně z povinných zadávacích procedur vyplývají.
24. Správní řízení tedy bylo zahájeno v souladu s právními předpisy, důkazy v něm shromážděné nelze z důvodu nezákonného zahájení řízení hodnotit jako nezákonné, resp. získané či provedené v rozporu se zákonem, a tudíž nepoužitelné, a napadené rozhodnutí je v tomto ohledu i

rozhodnutím přezkoumatelným (předseda žalovaného se rozkladové argumentaci žalobce vztahující se k porušení § 259 ZZVZ srozumitelně vyjádřil v bodech 47. až 49. napadeného rozhodnutí).

25. Pokud žalobce namítá, že se žalovaný v souvislosti s uvedeným postupem – zahájením správního řízení – dopustil porušení zásady zákazu sebeobviňování, ani v tomto ohledu mu zdejší soud za pravdu nedává. Kromě toho, že správní řízení bylo z moci úřední zahájeno zákonně, jak shora uvedeno, zákaz sebeobviňování je konstantně vykládán jako součást práva na spravedlivý proces plynoucí z čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a z čl. 37 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, přičemž za porušení zásady zákazu sebeobviňování nelze považovat uložení povinnosti předložit existující listiny, neboť adresátovi povinnosti nic nebrání se v řízení hájit a zpochybnit předložené listiny či význam, který jim správní orgán přiznal (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15.12.2016, č.j. 2 As 254/2016-39, např. nález Ústavního soudu ze dne 30.11.2010, sp. zn. Pl. ÚS 30/10). Tím spíše nelze porušení zásady zákazu sebeobviňování dovozovat v situaci, kdy zákon konkrétní osobě – tu žalobci coby zadavateli – výslovně povinnost poskytnout určité listiny – tu dokumentaci o veřejné zakázce – ukládá a její nesplnění označuje za přestupek (§ 120 odst. 1 písm. f/ ZVZ, resp. § 252 ve spojení s § 268 odst. 1 písm. e/ ZZVZ). Žalovaný k žádnému sebeobviňování žalobce nenutil.

IV. c)

26. Žalobce v žalobě dále namítá, že žalovaný v řízení obrátil důkazní břemeno v neprospěch žalobce bez zákonné opory, v rozporu se základními zásadami správního řízení a judikaturou Nejvyššího správního soudu vztahující se k sankčním správním řízením.
27. Zdejší soud k této části žalobní argumentace nutně vychází z toho, že na základě aplikace zásady legality zakotvené v § 2 odst. 1 správního řádu postupuje správní orgán v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu. Podle zásady materiální pravdy (§ 3 správního řádu) nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu. Zvláštní důraz na důkladné zjištění skutkového stavu je pak třeba klást v rámci řízení o potrestání za správní delikt (přestupek) zahajovaného z úřední povinnosti (z konstantní judikatury např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.12.2010, č.j. 4 Ads 44/2010-132). Je třeba poukázat rovněž na aplikovatelnost zásady vyšetřovací ve smyslu § 50 odst. 3 věty druhé správního řádu, podle níž v řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.
28. V řízeních, v nichž má být z moci úřední uložena povinnost (jako je tomu v nyní posuzované věci), která jsou ovládána výlučně zásadou vyšetřovací, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, přičemž je to právě správní orgán, který nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (z konstantní judikatury např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30.6.2011, č.j. 2 As 78/2010-49, ze dne 18.1.2018, č.j. 7 Azs 385/2017-29, ze dne 31.7.2007, č.j. 4 Azs 44/2007-124, ze dne 27.12.2011, č.j. 7 As 82/2011-81, ze dne 24.6.2013, č.j. 5 As 160/2012-44, ze dne 7.4.2011, č.j. 5 As 7/2011-48, a ze dne 19.6.2014, č.j. 2 As 52/2013-69). Tuto povinnost však může zvláštní právní úprava ze správního orgánu sejmout tím, že stanoví, že důkazní břemeno ohledně okolností svědčících ve prospěch toho, komu má být povinnost uložena, nese právě tato osoba a nikoli správní orgán (např. § 10 odst. 1 zákona č. 311/2006 Sb., o pohonných hmotách a čerpacích stanicích pohonných hmot a o změně některých souvisejících zákonů). ZVZ ani žádný jiný na věc použitelný právní předpis však nic takového pro řízení před žalovaným nestanoví.

29. Žalovaný – na první pohled skutečně odlišně od právě uvedených východisek – v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí zastává názor, že „...*důkazní břemeno leží v šetřeném případě zcela na zadavateli, jehož povinností je, aby doložil, že jednací řízení bez uveřejnění bylo v okamžiku zahájení zadávání veřejné zakázky jedinou možnou variantou, a že předmět takto zadané zakázky nemohl být zadán v jiném druhu zadávacího řízení, které je oproti jednacímu řízení bez uveřejnění z podstaty transparentnější. Dochází tak k výjimečné situaci, kdy je důkazní břemeno, jež v případě správních deliktů leží na správním orgánu, který musí zjišťovat stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti, přeneseno na toho, kdo se dovolává zmíněné výjimky z použití otevřenějších zadávacích řízení, tedy na zadavatele. V případě jednacích řízení bez uveřejnění je to tedy právě zadavatel, kdo musí jednoznačně prokázat, že postupoval v souladu se zákonem...*“, k čemuž žalovaný dále dodává, že „...*povinnost zjištění skutkového stavu věci Úřadu se s ohledem na obrácené důkazní břemeno v souvislosti s doložením podmínek opravňujících použití jednacího řízení bez uveřejnění vztahuje pouze na zjištění, zda zadavatel toto důkazní břemeno unesl...*“. To žalovaný opírá o rozsudky Soudního dvora Evropské unie a tuzemských správních soudů (především bod 69. prvostupňového rozhodnutí a body 24. a 25. rozhodnutí napadeného).
30. Zdejší soud je s judikaturou Soudního dvora Evropské unie (žalovaným zmiňované rozsudky ze 10.3.1987, C-199/85, ze dne 28.3.1996, C-318/94, ze dne 14.9.2004, C-385/02, ze dne 18.5.1995, C-57/94, a nadto i rozsudky ze dne 17.11.1993, C-71/92, ze dne 10.4.2003, C-20/01, ze dne 10.4.2003, C-28/01) i tuzemských správních soudů (rozsudky zdejšího soudu ze dne 3.10.2013, č.j. 62 Af 48/2012-160, ze dne 13.1.2015, č.j. 62 Af 95/2013-74, ze dne 10.7.2014, č.j. 62 Af 93/2013-34, ze dne 28. 6. 2017, č.j. 31 Af 35/2015-80, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 25.11.2015, č.j. 3 As 18/2015-32, ze dne 31.8.2015, č.j. 8 As 149/2014-68, a ze dne 11.1.2013, č.j. 5 Afs 42/2012-53), podle nichž důkazní břemeno ohledně existence okolností opravňujících k použití jednacího řízení bez uveřejnění leží na tom, kdo se jich dovolává, dobře seznámen a nemá v nejmenším úmyslu se od této judikatury v nyní posuzované věci jakkoli odchylovat.
31. Současně však zdejší soud – pokud jde o naplnění právě uvedených východisek – nemůže přehlédnout chronologický vývoj právního názoru žalovaného na tuto otázku. Zdejšímu soudu je z jeho činnosti známo, že žalovaný, který tehdy vycházel v zásadě výhradně z judikatury Soudního dvora Evropské unie, ve svém rozhodnutí ze dne 21.2.2012, č.j. ÚOHS-R215/2011/VZ-3094/2012/310/JSI/ASc, mimo jiné uvedl, že „...*při použití jednacího řízení bez uveřejnění se uplatňují dvě hlavní zásady. Zaprvé nelze právní úpravu jednacího řízení bez uveřejnění vykládat jinak než striktně Zadruhé, je to zadavatel, kdo nese důkazní břemeno ohledně splnění podmínek pro jeho použití (tamtéž)...*“. V rozhodnutí ze dne 12.4.2012, č.j. ÚOHS-S364/2011/VZ-4144/2012/540/PVé, žalovaný konstatoval, že „...*[j]e na zadavateli, aby prokázal, že objektivně neexistuje více než jeden dodavatel veřejné zakázky. K posouzení existence důvodů, jež vedou k možnosti plnění pouze jediným dodavatelem, musí zadavatel přistupovat zodpovědně, aby se použitím mimořádného způsobu zadání nedostal do rozporu se zákonem. V neposlední řadě je zadavatel rovněž povinen zajistit, aby objektivní existence důvodů, která vedla k aplikaci jednacího řízení bez uveřejnění, byla prokazatelná a přezkoumatelná...*“. V rozhodnutí ze dne 29.9.2016, č.j. ÚOHS-R0064/2016/VZ-39883/2016/323/KKř, již žalovaný zaujal – pole zdejšího soudu – citelně přísnější postoj, když uvedl, že postavení zadavatele „...*je v důsledku přesunu důkazního břemene na jeho osobu do jisté míry oslabeno, resp. je mu ztížena obrana před orgánem dohledu. To však ničehož nemění na tom, že k takovému „ztížení“ zadavatele došlo „vědomě“, jako logický následek restriktivního výkladu podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění...*“. V naposledy citovaném rozhodnutí žalovaný dále uvedl, že „...*[ú]řad přitom zcela jistě není povinen jakkoliv vyvracet tvrzení zadavatele o neporušení § 23 odst. 4 písm. a) zákona, neboť je to zadavatel, koho stihá povinnost tato tvrzení prokázat, a pokud je není schopen prokázat, pak se má za to, že v souladu se zákonem nepostupoval. Přísnost takové konstrukce je pak mimo jiné dána právě snahou o eliminaci používání tohoto druhu zadávacího řízení, a to v zájmu zachování co nejvíce transparentní hospodářské soutěže...*“. Názorová evoluce, jež je patrna z právě uvedených rozhodnutí žalovaného, však nemůže vyústit v názor, že žalovaný může být v jím vedeném řízení zcela pasivní a že se i

přes konkrétní tvrzení účastníka správního řízení (zadavatele) a konkrétní důkazní návrhy zadavatelovou situací, v níž jednací řízení bez uveřejnění probíhalo, reálně nemusí zabývat. To by znamenalo popření zásady správního řízení trestní (sankční) povahy, a to bez jakékoli zákonné opory. K tomu však v posuzované věci podle zdejšího soudu nedošlo.

32. Řízení o přezkumu úkonů zadavatele spočívajících v zadávání veřejné zakázky prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění má, stejně jako tento druh zadávacího řízení samotný, určitá specifika. Jedním z nich je, že zadavatel může tento druh zadávacího řízení použít pouze v případě, že jsou splněny zákonné podmínky podle § 23 ZVZ, resp. nyní § 63 až 66 ZZVZ, přičemž tyto podmínky musejí být splněny k okamžiku zahájení jednacího řízení bez uveřejnění – jinak by takto zadavatel postupovat nemohl a jinak by o možnosti takto postupovat zadavatel nemohl ani vědět. Postupuje-li zadavatel v jednacím řízení bez uveřejnění, činí tak proto, že má k okamžiku zahájení tohoto zadávacího řízení za postavené najisto, že jsou na jeho straně dány konkrétní specifické důvody (odpovídající právě § 23 ZVZ, resp. nyní § 63 až 66 ZZVZ), jež také zadavatel sám je schopen konkrétně pojmenovat – a to v okamžiku, kdy k jednacímu řízení bez uveřejnění přistoupí, a samozřejmě shodně kdykoli v budoucnu, bude-li třeba volbu jednacího řízení bez uveřejnění obhajovat. Volí-li zadavatel výjimečný postup, jenž spočívá v uzavření smlouvy na veřejnou zakázku bez jakéhokoli nutného uveřejnění (odtud „jednací řízení bez uveřejnění“), tedy bez reálné možnosti dodavatelů získat povědomí o zadávané veřejné zakázce, je to tedy právě on, kdo musí mít před zahájením takového postupu postaveno najisto, že jsou pro to naplněny konkrétní důvody. „Za zadavatele“ tedy takové důvody vskutku nikdo (ani žalovaný) sám domýšlet nemůže, jednoduše již proto, že konkrétní okolnosti na straně zadavatele zpravidla nemůže znát. Právě tato skutečnost (coby možné specifikum) nachází svůj odraz v konkrétních možnostech aktivity žalovaného ve správním řízení a je také důvodem shora uvedenou judikaturou (unijní i tuzemskou) dovozované povinnosti zadavatele být co do sdělení konkrétních důvodů pro použití jednacího řízení bez uveřejnění ve vztahu k žalovanému aktivní. Logicky věcně omezené možnosti aktivity žalovaného ohledně odhalování skutečných konkrétních důvodů na straně zadavatele pro použití jednacího řízení bez uveřejnění se však nemohou rovnat absolutní pasivitě.
33. S ohledem na charakter jednacího řízení bez uveřejnění jako jedné z výjimek z jinak povinného použití „otevřenějších“ zadávacích řízení, jak bylo opakovaně dovozeno shora citovanou judikaturou, je na zadavateli, aby v případě zahájení přezkumného řízení žalovanému nejen tvrdil, že podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění byly splněny, nýbrž současně v souladu s § 52 správního řádu důsledně (a při použití jednacího řízení bez uveřejnění o to důsledněji) splnil svoji povinnost označit důkazy na podporu svých tvrzení ohledně oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění. Na žalovaném pak je, aby tyto důkazy provedl a učinil závěr, zda z takto provedených důkazů naplnění konkrétních důvodů pro použití jednacího řízení bez uveřejnění v konkrétní zadavatelské situaci plyne či nikoli. Obecná zákonná i judikatorní východiska ohledně povahy a nositele důkazního břemena, resp. zásady vyšetřovací v sankčních správních řízeních, tak nejsou prolamována nikterak principiálně, pouze musí být zohledněno, že žalovaný v přezkumných řízeních týkajících se oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění nemůže rozhodovat o oprávněnosti konkrétních a přesně k proběhlému jednacímu řízení bez uveřejnění se vážících důvodů, aniž by je měl do všech nezbytných detailů od zadavatele předestřeny. Logicky pak nemůže žalovaný za zadavatele domýšlet eventuální další důvody pro použití jednacího řízení bez uveřejnění, než na které se v dostatečné míře konkrétnosti spolu s označením důkazů na podporu svých tvrzení odvolává sám zadavatel, neboť žalovaný jeho konkrétní zadavatelskou situaci jednoduše nezná.
34. Není tedy možné – a právě takto zdejší soud rozumí shora vyjmenované judikatuře – aby zadavatel, který využil výjimky z jinak „otevřenějších“ druhů zadávacích řízení na základě potenciálního splnění zákonných podmínek pro použití jednacího řízení, v přezkumném řízení žalovanému předložil toliko dokumentaci o veřejné zakázce, popř. předestřel jen velmi rámcovou

argumentaci v zásadě jen parafrázující zákonné důvody pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění, a ve zbytku byl zcela pasivní s odkazem na potřebu respektu k pravidlům o uplatnění zásady vyšetřovací. Teprve na základě aktivity zadavatele při sdělení konkrétních důvodů, pro které k jednacímho řízení přistoupil, je na žalovaném, aby posoudil, zda byly splněny zákonné podmínky, přičemž splnění zákonných podmínek musí zadavatel nejen konkrétně tvrdit, nýbrž i v souladu s § 52 správního řádu označit konkrétní důkazy na podporu svých tvrzení – nemůže tak být pouze pasivní.

35. Z uvedeného tedy zdejší soud dovozuje, že žalovaný nemá povinnost skutečnosti, resp. důvody, které zadavatele opravňovaly k zadání veřejné zakázky prostřednictvím jednacímho řízení bez uveřejnění, sám vyhledávat – to by bylo v mnoha případech nejen složité, nýbrž mnohdy i nemožné, a mělo by to za následek faktické znemožnění přezkumu zadávání veřejných zakázek prostřednictvím jednacímho řízení bez uveřejnění. Podle zdejšího soudu se – záměrně zjednodušeně řečeno – může ve vztahu k přezkumu postupu zadavatele v jednacím řízení bez uveřejnění uplatnit konstrukce obdobná jako v případě trestného činu nevedení účetnictvím podle § 254 odst. 1 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku; i v tomto případě musí ten, kdo je k tomu ze zákona povinen, předložit účetnictví, jinak bude shledán vinným ze spáchání trestného činu, aniž by orgány činné v trestním řízení musely účetnictví dohledávat a prokazovat tak jeho neexistenci.
36. Na splnění povinnosti zadavatele konkrétní důvody pro použití jednacímho řízení tvrdit a navrhnout důkazy k prokázání těchto tvrzení pak navazuje nutná aktivita žalovaného. Pokud zadavatel v přezkumném řízení splní povinnost uloženou mu § 52 správního řádu a jasně a konkrétně (!) označí důkazy na podporu svých tvrzení o splnění konkrétních (!) podmínek opravňujících jej zadat veřejnou zakázku prostřednictvím jednacímho řízení bez uveřejnění, je jistě na žalovaném, aby označené důkazy provedl a pak je podle své úvahy hodnotil. To respektování zásady vyšetřovací odpovídá. Tyto závěry vyplývají zdejšímu soudu i z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30.5.2014, č.j. 5 Afs 48/2013-272, kde kasační soud konstatoval, že *„...důkazní břemeno splnění zákonných podmínek pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění stihá zadavatele, a orgán dohledu by tak v tomto směru rozhodně neměl akceptovat jeho naprostou důkazní pasivitu (tu v nyní souzené věci zadavatelé spravedlivě vytkat nelze, neboť na jeho popud vypracovaná odborná stanoviska, i přes konstatované nedostatky, svědčí minimálně o snaze důkazní břemeno unést); na druhou stranu ovšem lze připustit, aby orgán dohledu podle potřeby doplnil důkazy sám, a to zejména tam, kde dospěl k důvodným pochybnostem o použitelnosti důkazních prostředků předložených účastníky...“*, a dále pak z rozsudku zdejšího soudu ze dne 28.6.2017, č.j. 31 Af 35/2015-80, kde zdejší soud uvedl, že *„...důkazní břemeno žalovaného stihá tehdy, pokud chce zpochybnit skutečnosti, u kterých unesl své důkazní břemeno zadavatel...“*
37. Závěr ohledně neunesení důkazního břemena tak přichází v úvahu toliko v situaci, kdy zadavatel na podporu svých tvrzení ohledně naplnění podmínek opravňujících jej k použití jednacímho řízení bez uveřejnění neoznačí žádné konkrétní relevantní důkazy anebo kdy provedením důkazů se tvrzení zadavatele ohledně splnění podmínek pro jednacímho řízení bez uveřejnění nepotvrdí.
38. V nyní posuzované věci žalobce k existenci objektivních důvodů pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění spočívajících v nutnosti ochrany autorských práv i existenci technických důvodů ve „Vyjádření zadavatele – IS CEDR“ ze dne 30.8.2017 uvedl, že *„[i]nformační systém CEDR ... byl pořízen v roce 1995 na zavedení evidenčního a kontrolního systému podporujícího poskytování podpory (dotací) hypotečního úvěrování bytové výstavby dle nařízení vlády č. 244/1995 Sb., kterým se stanoví podmínky státní finanční podpory hypotečního úvěrování bytové výstavby“*; přičemž *„[v] roce 2012 vznikl požadavek na informační systém pro agendu Finančních mechanismů 2(FM2), přičemž pro jeho realizaci byly zvažovány možnosti úpravy stávajícího IS CEDR MF pro agendu FM2, nebo pořízení nového IS pro agendu FM2. ... Vzhledem k časově omezenému fungování systému, výše uvedeným důvodům (tabulka s přehledem výhod a nevýhod obou variant – pozn. soudu) a především z důvodu hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti bylo v roce 2012 rozhodnuto o realizaci úpravy IS CEDR – MF prostřednictvím jednacímho řízení bez uveřejnění a*

vytvoření modulu pro zastrešení agendy FM EHP/Norsko 2009-2014. ... Ministerstvo financí oslovilo stávajícího dodavatele, za jakých podmínek by byl ochoten smluvně upravit požadavek Ministerstva financí, a to doplněním smlouvy o možnost úpravy informačního systému třetí osobou. Na neformálním jednání bylo Ministerstvu financí sděleno, že je tato úprava možná, nicméně za úplatu několika desítek milionů, tj. předání zdrojových kódů včetně strukturovaného popisu. Vzhledem k tomu, že má být modul CEDRu MF pro EHP a Norské fondy funkční pouze do konce roku 2017, Ministerstvo financí v dalších jednáních již nepokračovalo. Zadavatel s ohledem na výše uvedené závěrem konstatuje, že dle jeho názoru byly důvody pro použití jednacímho řízení bez uveřejnění v tomto případě dány. Těmito důvody jsou právě technické okolnosti, při kterých by plnění od jiného dodavatele vyvolalo nepochybně vyšší finanční náklady na straně Zadavatele a značné riziko nefunkčnosti již zavedeného systému. ... V průběhu funkčnosti informačního systému byla také jako zcela nepředvídatelná skutečnost sledována potřeba úprav tohoto systému, kterou vyvolala změna Regulation on the implementation of the European Economic Area Financial Mechanism 2009-2014 ... [změny Regulation ze dne 1. července 2014 vedly k nutnosti okamžitých úprav funkcionalit a stávajících řešení IS CEDR-MF, modulu EHP a Norské fondy tak, aby odpovídaly novým pravidlům a postupům pro implementaci dle Regulation“.

39. Podstata protiargumentace žalovaného je vystavěna na názoru, podle něhož předmětem nyní (v jednacím řízení bez uveřejnění) zadávané veřejné zakázky jsou úpravy funkcionality a řešení informačního systému CEDR, modul EHP a Norské fondy, tento modul má sloužit jako infromatická podpora celého procesu administrace finanční pomoci poskytované Evropským hospodářským prostorem a Norskými fondy. Systém CEDR byl vytvořen na základě původní smlouvy z roku 1995, už tehdy s předpokladem jeho dalšího vývoje, nikoli až coby důsledek potřeby upravit systém v důsledku Regulation on the implementation of the European Economic Area Financial Mechanism 2009-2014, jak žalobce tvrdí. S tímto pohledem, jenž vyústil v celkově odlišné hodnocení věci, než jakého se domáhal žalobce, zdejší soud souhlasí.
40. Informační systém CEDR byl pořízen v roce 1995. K jeho úpravě spočívající v rozšíření o modul FM2, na kterou podle argumentace žalobce má pak nyní posuzovaná veřejná zakázka navazovat, došlo na základě požadavku z roku 2012, přičemž žalobce ve svém vyjádření v rámci správního řízení před žalovaným uvedl, že vzhledem k časově omezenému fungování tohoto modulu (v roce 2012) zvažoval, zda jej pořídí jako zcela nový informační systém nebo jako součást existujícího informačního systému CEDR (pořízeného v roce 1995); žalobce údajně zohledňoval důvody hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti vynakládání veřejných prostředků. Na základě vyjádření samotného žalobce lze tedy modul FM2 pokládat za relativně samostatný modul, který mohl být stejně tak dobře pořízen (v roce 2012) jako „nový“ informační systém bez nutné provázanosti s původním systémem CEDR a nestalo se tak podle žalobce především s ohledem na důvody hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti vynakládání veřejných prostředků, což však žalobce tvrdil toliko ve velmi obecné rovině (žalobce nic konkrétního o těchto důvodech netvrdil ani žalovanému ve správním řízení, ani poté v řízení před zdejším soudem). Žalobce tedy sám vlastním rozhodnutím navázal modul FM2 na původní systém CEDR, a tím tento modul učinil (na základě úvah vedených v roce 2012) součástí již od roku 1995 založeného stavu vendor lock-in, jenž byl určující pro reálné možnosti žalobce zadávat veřejnou zakázku na „Vývoj IS CEDR MF, modul EHP a Norské fondy“ v roce 2015 v „otevřenějších“ druzích zadávacího řízení. Pak tedy žalovaný – především s ohledem na argumentaci žalobce, z níž vyplývá možnost pořídit modul FM2 v roce 2012 samostatně, avšak žalobcem nevyužitá (z důvodů hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti vynakládání veřejných prostředků, o nichž však žalobce žalovanému nic konkrétního neuvedl), což vedlo k tomu, že žalobce dodávku modulu FM2 podřídil smluvnímu instrumentariu pocházejícímu z roku 1995 – postupoval správně, pokud svoji pozornost soustředil na okamžik uzavření smlouvy na dodání IS CEDR, tj. na rok 1995, ke kterému dovozuje, že žalobce musel jeho vývoj v budoucnu předpokládat, což nakonec vyplývá i ze samotného obsahu smlouvy uzavřené v roce 1995.
41. Už z původní smlouvy (z roku 1995) totiž vyplývá, že se žalobce zavázal užívat programové vybavení k systému CEDR dodané vybraným uchazečem jen k účelu předpokládanému danou

smlouvou, nepředat je třetím osobám ani jim neumožnit projekt a programové vybavení jakýmkoliv způsobem využívat bez písemného souhlasu tehdy vybraného uchazeče. To potvrdil i žalobce, když argumentoval tím, že nedisponuje zdrojovými kódy k systému CEDR ani autorskými právy, není oprávněn do systému CEDR bez souhlasu vybraného uchazeče zasahovat za účelem jeho rozšíření nebo změn; nic v tomto směru žalobce neučinil od roku 1995 do uzavření smlouvy (v jednacím řízení bez uveřejnění) v nyní posuzované věci. Celý systém CEDR byl tudíž pro žalobce vytvořen na základě původní smlouvy a navazujícími smlouvami byl již jen vyvíjen (aktualizován), aby vyhovoval vývoji žalobcových potřeb, potřeba dalšího vývoje a aktualizace byla přitom již na počátku jistá a žalobce nemohl ani na počátku poptávky po programovém vybavení CEDR předpokládat, že jde o plnění bez dalších nutných navazujících plnění; tu zdejší soud za příležitosti, skutkovým zjištěním odpovídající a vcelku logické považuje především úvahy žalovaného v bodech 89. – 92. prvostupňového rozhodnutí.

42. Žalobce žalovanému předložil listiny dokumentující vývoj smluvního instrumentaria vztahu mezi žalobcem a původně vybraným uchazečem, to však ještě neznamená, že stav exkluzivity výhradních práv vybraného uchazeče nevyvolal sám žalobce postupem z doby před uzavřením smlouvy týkající se systému CEDR (a pak postupem od roku 2012). Celý systém CEDR již od počátku předpokládal nutné budoucí zásahy, a to již ze své podstaty, nikoli např. v důsledku změny právního rámce, kterou žalobce nemohl předpokládat. Žalobce tedy jistě musel od počátku vědět o tom, že bude třeba do informačního systému zasahovat již proto, že nemohl předpokládat jeho jednorázové využití, a předpokládá to jasně i samotná původní smlouva (žalovaný to sumarizuje především v bodu 89. prvostupňového rozhodnutí). Jestliže žalovaný dospěl k závěru, že stav exkluzivity založil právě žalobce a že ten tedy nevznikl coby nutný důsledek změny právního rámce, kterou by žalobce nemohl ani při nejvyšší pečlivosti předvídat, nelze mu ze strany zdejšího soudu nic vytknout. Jako oprávněný důvod pro použití jednacím řízení bez uveřejnění by ochrana výhradních práv mohla obstát v případě, že by exkluzivitu jediného dodavatele žalobce sám nezpůsobil, kupř. tím, že by na počátku poptávky po systému CEDR nemusel nutně předpokládat další nutně navazující plnění.
43. Žalovaný k argumentaci žalobce podrobně porovnal předmět plnění nyní (v jednacím řízení bez uveřejnění) zadávané veřejné zakázky s původní smlouvou a dospěl ke správnému závěru, že smlouva se přímo týká informačního systému pořízeného na základě původní smlouvy, která dopadala na řešení I. etapy informačního systému CEDR a přípravy řešení II. a III. etapy. Už v původní smlouvě se vybraný uchazeč zavázal pro žalobce na vyžádání zabezpečit další rozvoj a změny díla, k čemuž směřovaly dodatky. Dne 20.6.1996 došlo k uzavření dodatku č. 1 k původní smlouvě, jehož předmět plnění spočíval mj. v rozšíření I. etapy informačního systému CEDR vyplývajících z upřesňování, rozšiřování a dodefinování původních požadavků uvedených v původní smlouvě a v prodloužení poskytování podpory při provozování I. etapy informačního systému CEDR, to bylo dále rozvíjeno dalšími dodatky (žalovaný zmiňuje dodatek č. 5 ze dne 27.4.1998) a smlouvami týkajícími se dalších etap, v nichž bylo smlouveno rozšiřování funkcionalit systému. Obstojí tedy pohled žalovaného, podle něhož žalobce při uzavření původní smlouvy vůbec nemohl rozumně předpokládat, že systém CEDR je na základě původní smlouvy již dodán definitivně; už z původní smlouvy je zcela zřejmé, že se týkala pouze I. etapy realizace informačního systému CEDR a přípravy II. a III. etapy jeho realizace, k čemuž také nakonec došlo, a smlouva nyní (v jednacím řízení bez uveřejnění) uzavřená je jen dalším krokem v rámci kontinuální spolupráce založené původní smlouvou. Proto je bezvýznamné, že součástí této kontinuální spolupráce byla v posuzované věci právě potřeba vytvoření modulu informačního systému CEDR týkajícího se EHP a Norských fondů.
44. Argumentoval-li žalobce podstatou podmínek pro použití jednacím řízení bez uveřejnění a tím, že informační systém CEDR se vyvíjel už od roku 1995, kdy zákon č. 199/1994 Sb., o zadávání veřejných zakázek, výslovně vylučovat autorská díla z režimu veřejných zakázek, a nemohlo tedy dojít k záměrnému vytvoření exkluzivity, které následně vedlo k nutnosti užívat jednacím řízení bez

uveřejnění z autorskoprávních a technických důvodů, nadto nelze hodnotit právní jednání žalobce v minulosti dle v současnosti platné právní úpravy (pro žalobce bylo nemožné v roce 1995 předvídat, že informační systém, byť se u něho předpokládal další rozvoj, bude nutné udržovat a rozvíjet i po více než 20 letech), na to mu žalovaný poskytl srozumitelnou – byť ve vztahu k zadavatelskému rozhledu, jaký tu byl v devadesátých letech minulého století, relativně přísnou – odpověď, jež odpovídá i pohledu zdejšího soudu. Zdejší soud je totiž toho názoru, že by se nutně přičila rozumnému pohledu na zadavatelské prostředí klidná akceptace stavu exkluzivity, „navždy“ (po několik desetiletí) trvající, jen proto, že nově vznikající smlouvy navazují na smlouvy uzavřené „kdysi dávno“. Jestliže byl stav vendor lock-in založen v době, kdy pohled na postupy nahrazující „otevřenější“ zadávací postupy nebyl přísný a nebyl v tuzemském prostředí ani dostatečně judikován a kdy ani rozumně uvažující zadavatelé nemuseli předvídat budoucí právní potíže při poptávce plnění od původního dodavatele, k němuž jej stav vendor lock-in vázal (za takové období lze považovat období devadesátých let minulého století, tedy kupř. i rok 1995, jímž argumentuje žalobce), pak by se zdejšímu soudu nejevilo jako zcela spravedlivé přičítat tento stav nyní zadavatelům k tíži v případech, kdy poptávka po nutně navazujících plněních na plnění původní (při jehož kontraktaci byl stav vendor lock-in založen) nebyla jasně a snadno předvídatelná. V nyní posuzované věci však poptávka po nutně navazujícím plnění byla od počátku jistá. Podstatné pro zdejší soud je, že nyní posuzované zadání veřejné zakázky je součástí předem dobře předvídatelného vývoje, který byl dán nikoli dobou, ve které byla původní smlouva uzavřena, nýbrž očekávatelnou potřebou navazující aktualizace systému, bez ohledu na důvody vzniku takové potřeby v budoucnu.

45. Zdejší soud nikterak nezpochybnuje smysl žalobní argumentace vedené v tom směru, že podmínkou postupu podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ je prokázání skutečnosti, že objektivně existuje pouze jediný dodavatel, který je plnění schopen (v požadované kvalitě, v požadovaném rozsahu, v požadovaných specifikacích a v požadovaném čase) realizovat, tj. že předmět veřejné zakázky (jehož vymezení samo osobě není nekorektní kupř. tím, že bezdůvodně vylučuje ze soutěže o získání veřejné zakázky určitý okruh dodavatelů) je natolik specifický, že umožňuje realizaci výlučně jedním konkrétním dodavatelem, a to z důvodů technických či z důvodů potřeby ochránit existující výhradní práva. Zdejší soud nikterak nezpochybnuje ani to, že takto důvodná ochrana výhradních práv připadá v úvahu typicky v situaci, kdy zadavatel v minulosti nezískal licenční oprávnění, které je nezbytné pro pořízení dalšího přímo souvisejícího či navazujícího plnění, a (stávající) dodavatel není schopen či ochoten licenci poskytnout. Obdobně zdejší soud nezpochybnuje ani to, že důvody technické mohou souviset s oprávněným požadavkem zadavatele na zajištění nutné kompatibility, na minimalizaci rizika nefunkčnosti již pořízeného plnění, eventuálně na zabránění prokazatelnému enormnímu nárůstu nákladů zadavatele. V uvedených případech jde o situace, v nichž je naprosto jasné, že by vedení jakéhokoli „otevřenějšího“ zadávacího řízení nevyvolalo širší hospodářskou soutěž (o získání veřejné zakázky) ani ekonomicky příznivější výsledek pro zadavatele; vše právě proto, že objektivně existuje pouze jediný dodavatel. Vše právě uvedené však platí pouze tehdy, pokud takový stav je prokazatelně dán důvody, které zadavatel nemohl vůbec předvídat a které nejsou přičitatelné samotnému zadavateli, včetně jeho postupu v minulosti – ať už protiprávnímu či z pohledu navazujících zadavatelských procedur neprozíravému. Žalovaný však v napadeném rozhodnutí pro zdejší soud vcelku rozumnou a ucelenou argumentací dospěl k závěru, že důvody, v nichž se žalobce před zahájením jednacího řízení bez uveřejnění v nyní posuzované věci nacházel, jsou přičitatelné právě jemu (být ve vztahu k době relativně dávno). Právě proto nemůže obstát žalobcova argumentace objektivní existencí výlučně jediného dodavatele (z důvodu autorskoprávních a technických) pro použití jednacího řízení bez uveřejnění.
46. Zdejší soud, pokud jde o samotné posouzení naplnění podmínek pro použití jednacího řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, resp. nyní § 63 odst. 3 písm. c) a v zásadě i písm. b) ZZVZ, považuje za přiměřené vycházet z toho, že v praxi se mohou objevovat tři základní

typové situace, v nichž podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění nebývají materiálně naplněny a v nichž zadavatel není oprávněn zadávat navazující veřejnou zakázku prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění.

47. O první typovou situaci jde tehdy, pokud zadavatel při zadávání původní veřejné zakázky poruší ZVZ, resp. nyní ZZVZ, v důsledku čehož není možné zadávat navazující veřejnou zakázku v některém z „otevřenějších“ druhů zadávacích řízení, nýbrž toliko prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění; jde tedy o situaci, kdy nutnost použití jednacího řízení bez uveřejnění je vyvolána předchozím porušením ZVZ (ZZVZ) při zadávání předchozí veřejné zakázky.
48. O druhou typovou situaci jde tehdy, pokud zadavatel stav exkluzivity sám s úmyslem vytvořit podmínky pro použití jednacího řízení bez uveřejnění vědomě způsobil; jde tedy o situaci, kdy zadavatel si podmínky pro navazující zadávání s využitím výlučně jednacího řízení bez uveřejnění vytvořil právě proto, aby navazující veřejné zakázky mohl zadávat konkrétnímu dodavateli. Není v tomto případě nezbytné, aby o postupu zadavatele v zadávacím řízení na původní veřejnou zakázku bylo žalovaným rozhodnuto coby o porušení zákona.
49. O první ani o druhou typovou situaci se v nyní posuzované věci nejspíše nejedná (a žalovaný nic takového v napadeném rozhodnutí ani nedovodil).
50. Třetí typová situace je dána tehdy, pokud zadavatel, ačkoli s ohledem na konkrétní okolnosti v době zadávání původní veřejné zakázky musel rozumně předpokládat, že v budoucnu vznikne potřeba zadání navazujících veřejných zakázek, při zadávání původní veřejné zakázky akceptuje licenční či jiná smluvní ujednání, která de facto vylučují, aby navazující veřejná zakázka mohla být splněna jiným než v této původní veřejné zakázce vybraným dodavatelem, čímž znemožní zadávání navazujících veřejných zakázek v některém z „otevřenějších“ druhů zadávacího řízení a naopak podmíní zadávání navazujících veřejných zakázek v jednacím řízení bez uveřejnění s odkazem na ochranu práv duševního vlastnictví či technických důvodů. Ani v tomto případě není nezbytné, aby o postupu zadavatele v zadávacím řízení na původní veřejnou zakázku bylo žalovaným rozhodnuto coby o porušení zákona.
51. Od naposledy uvedené (třetí) typové situace je třeba odlišit takovou situaci, kdy zadavatel při zadávání původní veřejné zakázky, s ohledem na skutkové okolnosti předcházející a provázející její zadávání, budoucí potřebu zadávat navazující veřejné zakázky předvídat skutečně objektivně nemůže, avšak z důvodu nastalé objektivní změny okolností je následně nucen navazující veřejnou zakázku zadat. Jak k tomu uvádí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 11.1.2013, č.j. 5 Afs 43/2012-54, „...[p]okud v průběhu životnosti softwaru nastane z hlediska zadavatele objektivní změna (nová legislativa, nové manažerské rozhodnutí nadřízených orgánů), tak může nastat situace, kdy by vyloučení použití jednacího řízení bez upozornění (zjevně podle zdejšího soudu myšleno „bez uveřejnění“) fakticky znamenalo zákonem stanovenou povinnost zadavatele pořídit určitý software znovu a znehodnotit již vynaloženou investici na dosavadní software...“. Jestliže by nebylo možno odlišit naposledy uvedenou typovou situaci od třetí ze shora uvedených, reálně by to mohlo vyvolat praktickou neaplikovatelnost § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ, resp. nyní § 63 odst. 3 písm. b) a c) ZZVZ; jednací řízení bez uveřejnění podle těchto ustanovení by se tak mohlo stát reálně vyprázdněnou kategorií, jež by existovala pouze v textu zákona. Podle zdejšího soudu není žádného principiálního důvodu v praxi plošně eliminovat zákonem předvídanou možnost zadávat veřejné zakázky, které mohou být z důvodu ochrany výhradních práv či technických důvodů splněny pouze jediným dodavatelem, prostřednictvím jednacího řízení bez uveřejnění – v těchto případech je omezení hospodářské soutěže akceptovatelné, a to právě kodifikací možnosti použít jednací řízení bez uveřejnění ve specifických situacích.
52. V posuzované věci z napadeného rozhodnutí zdejšímu soudu plyne, že žalovaný dovodil, že žalobce se nacházel ve třetí ze shora uvedených typových situací, s čímž zdejší soud souhlasí, a to vzhledem k okolnostem posuzované věci bez ohledu na to, kdy byla původní smlouva uzavřena. Žalobce tak nebyl oprávněn zadat předmětnou veřejnou zakázku prostřednictvím jednacího

řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ na základě „nešikovnosti“ při zadávání původní veřejné zakázky v roce 1995. Zdejší soud nepřehlédl, že žalobce ve správním řízení argumentoval také nutností posuzovat jeho chování (zadání veřejné zakázky na modul pro agendu MF2 v jednacím řízení bez uveřejnění) z hlediska hospodárnosti, účelnosti a efektivnosti vynakládání veřejných prostředků; žalobce se dle svého tvrzení měl zabývat (zřejmě ekonomickými) úvahami o tom, zda požadavek na informační systém pro agendu Finančních mechanismů 2(FM2) uspokojí prostřednictvím vytvoření nového informačního systému či úpravou (rozšířením) stávajícího IS CEDR MF o modul pro agendu FM2. Tento argument může ve zvoleném kontextu dobře sledovat jeden z cílů samotného ZVZ, resp. ZZVZ, kterým je zajištění hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 5 Afs 42/2012-53 ze dne 11.1.2013 nebo č.j. 5 Afs 43/2012-54 ze dne 11.1.2013); jak Nejvyšší správní soud dokonce explicitně uvedl v rozsudku č.j. 5 As 26/2017-22 ze dne 15.2.2018, „*chování žalobce (zadavatele – pozn. zdejšího soudu) je třeba posuzovat z hlediska hospodárnosti, efektivnosti a účelnosti nakládání s veřejnými prostředky*“. Žalobce však v průběhu správního řízení a následně ani v rámci řízení před zdejším soudem nepředložil žádný dokument, ze kterého by uvedené úvahy vyplývaly a ukazovaly na výhodnost úpravy (rozšíření) stávajícího IS CEDR MF o modul pro agendu FM2. S ohledem na uvedené tak zdejší soud dospěl k závěru, že žalobce nebyl oprávněn zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění podle § 23 odst. 4 písm. a) ZVZ ani z důvodu ekonomické výhodnosti takového řešení.

IV. d)

53. Pokud jde o námitku žalobce směřující proti vadám výroku I. prvostupňového rozhodnutí, pak mu zdejší soud ani v tomto ohledu nedává za pravdu. Touto žalobní námitkou napadenou částí výroku I. prvostupňového rozhodnutí žalovaný konstatoval, že žalobce „...porušil ustanovení § 21 odst. 2 citovaného zákona, když předmětnou veřejnou zakázku zadal z technických důvodů a z důvodu ochrany vyhradních práv v jednacím řízení bez uveřejnění, aniž by k tomu byly splněny podmínky stanovené v § 23 odst. 4 písm. a) citovaného zákona, neboť neprokázal, že by předmětnou veřejnou zakázku mohl z technických důvodů realizovat pouze vybraný uchazeč...“. Takto formulovaný výrok obsahuje veškeré zákonem požadované náležitosti výroku o spáchání správního deliktu (přestupku). Uvedení skutečnosti, že účastník řízení (žalobce) neunesl důkazní břemeno, podle zdejšího soudu v kontextu se shora uvedeným nepředstavuje žádnou vadu. Vyjadřuje to závěr, podle něhož se účastníkovi řízení (žalobci) nepodařilo úspěšně se dovolat konkrétních důvodů, jež jej k použití jednacím řízení vedly (a jichž se – podle shora uvedené unijní i tuzemské judikatury – musel dovolávat právě on sám). Žalobci nelze přisvědčit ani v tom, že z takto formulovaného výroku není zřejmé, kdy ke spáchání protiprávního jednání došlo, neboť jde o okamžik zadání veřejné zakázky v jednacím řízení bez uveřejnění – k tomuto okamžiku byly podle žalovaného naplněny znaky skutkové podstaty podle § 120 odst. 1 písm. a) ZVZ.
54. Ani žalobní námitce ohledně absence poučení o „obrácení důkazního břemena“ zdejší soud nemůže přisvědčit, neboť povinnost, která stihá zadavatele v řízení o přezkumu zadávání veřejné zakázky prostřednictvím jednacím řízení bez uveřejnění, spočívá v označení důkazů na podporu jeho tvrzení v souladu s § 52 správního řádu, přičemž zákon neukládá správnímu orgánu – tu žalovanému – povinnost účastníka řízení o této skutečnosti poučovat.
55. Žalobce dále namítá, že žalovaný nebyl v rámci přezkumu ochoten akceptovat doplňující znalecký posudek, jenž měl podporovat oprávněnost použití jednacím řízení bez uveřejnění, avšak byl by datovaný po datu zahájení zadávacího řízení, k čemuž uvádí, že zákon mu neukládá povinnost prokazovat oprávněnost použití jednacím řízení bez uveřejnění pouze posouzeními učiněnými do data zahájení zadávacího řízení. Názoru žalobce, že neexistuje obecný zákaz argumentovat pro oprávněnost použití jednacím řízení bez uveřejnění i podklady vzniklémi po zahájení zadávacího řízení, dává zdejší soud za pravdu. Okamžik porízení důkazních prostředků není v tomto smyslu ZZVZ ani jiným zákonem limitován; žalobce byl oprávněn dovolávat se na

podporu svého tvrzení ohledně oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění všech údajů a skutečností, které by mohly podle jeho názoru přispět ke zjištění stavu věci. Žalobcem označené důkazy nicméně musely prokazovat splnění zákonných podmínek opravňujících žalobce zadat veřejnou zakázku v jednacím řízení bez uveřejnění před zahájením samotného zadávacího řízení, resp. v okamžiku jeho zahájení. Právě proto, že později pořízenými a žalobcem označenými důkazy mají být prokázány skutečnosti, které musely nastat v minulosti – před zahájením jednacího řízení bez uveřejnění, resp. v okamžiku jeho zahájení – může být reálná možnost prokázání těchto skutečností pomocí takových důkazů spíše výjimkou, nelze to však a priori považovat za nemožné. Především tato omezená možnost zpětně prokazovat naplnění podmínek, od jejichž naplnění zadavatel odvozoval oprávněnost použití jednacího řízení bez uveřejnění v době, kdy toto zadávací řízení zahajoval, se vztahuje na expertní (především technické) posudky různého druhu; ty by totiž měl zadavatel primárně pořídit před zahájením jednacího řízení bez uveřejnění, právě proto, aby na jejich základě mohl kvalifikovaně posoudit, zda jsou zákonné podmínky pro jeho použití naplněny či nikoli. Přípustnost důkazů pořízených až po okamžiku zahájení jednacího řízení bez uveřejnění, z nichž mohou plynout skutková zjištění ve prospěch oprávněnosti použití jednacího řízení bez uveřejnění, ostatně vyplývá mimo jiné z rozsudku zdejšího soudu ze dne 13.1.2015, č.j. 62 Af 95/2013-74; tam se zdejší soud takovými důkazy zabýval a hodnotil je, aniž by je pokládal za nepřípustné, přitom žalovaný to dobře ví, neboť byl účastníkem uvedeného řízení před zdejším soudem.

56. Žalobce však žádný doplňující znalecký posudek (coby důkazní prostředek, s nímž by se nad rámec shora uvedeného měl žalovaný povinnost vypořádávat) nepředložil. Přestože zdejší soud nesouhlasí se žalovaným, že by nebylo možno dokazovat listinami vzniklými po zahájení jednacího řízení bez uveřejnění, dokládaly-li by stav, v němž se žalobce nacházel na počátku jednacího řízení bez uveřejnění (dokládaly-li by především důvody, které žalobce k tomuto postupu vedly), je toho názoru, že bylo na žalobci, aby konkrétní důvody vedoucí jej k postupu v jednacím řízení bez uveřejnění žalovanému doložil (kupř. i znalecky). Žalobce má povinnost disponovat veškerými podklady, ze kterých (především jemu) bylo patrné, že postup v jednacím řízení bez uveřejnění byl oprávněný, a tedy bylo na něm, aby to osvědčil, kupř. právě znaleckým posudkem (obdobně rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.1.2013, č.j. 5 Afs 42/2012-53). Za shora popsaného stavu nebylo na žalovaném, aby si listiny (kupř. i znalecký posudek) opatroval sám, popř. aby ve vztahu k žalobci sám vyvíjel jakoukoli aktivitu, jež by vedla žalobce k doplnění návrhů na dokazování listinami, jež by si sám opatřil a žalovanému předložil.

IV. e)

57. Žalobce také brojí proti výši pokuty, samotnému odůvodnění pokuty i nezohlednění zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „přestupkový zákon“), který upravuje proces ukládání pokut s ohledem na zásadu absorpce coby pozdější pro žalobce příznivější právní úpravu.
58. Tvrdí-li žalobce, že žalovaný v rámci trestání absorboval tresty, které v době vydání napadeného rozhodnutí již plynuly z předchozích rozhodnutí žalovaného, a tedy že měl žalovaný porušit zásadu zákazu dvojího trestání za tentýž čin, pokud nyní ukládaný trest fakticky navýšil o ty, které jsou již pravomocně uloženy, nemá pravdu. Žalovaný se k předchozím trestům vyjadřoval (a zohledňoval je) proto, aby trest ukládaný prvostupňovým rozhodnutím v nyní posuzované věci ani v součtu s již uloženými tresty nepřekročil hranici pro maximální možnou výši uložené pokuty (především bod 137. prvostupňového rozhodnutí). K žádnému reálnému sčítání (či jinému navýšování) pokut nedošlo.
59. Se žalobcem zdejší soud nesouhlasí ani v tom ohledu, že by uložená pokuta představovala excesivní vybočení z praxe žalovaného v neprospěch žalobce. Ze samotného porovnávání výše uložených pokut v různých věcech nelze žádné vybočení zpravidla dovozovat, neboť úvaha o výši pokuty je úvahou individuální, jež může být založena i na přesvědčení o správnosti

postupného (průběžného) navyšování výše pokut. Dovožovat porušení zásady obdobného zacházení v obdobných věcech výlučně na základě porovnání procentní výše ve vztahu k maximálnímu možnému potrestání zdejší soud nehodlá. Byla-li pokuta uložena ve výši 101 000 Kč v situaci, kdy horní hranice pokuty přesahovala 380 000 Kč a žalobce byl trestán za to, že žádné „otevřené“ zadávací řízení vůbec neproběhlo, pak se žalobce nemůže oprávněně dovolávat příznivějšího zacházení. Nadto žalovaný v bodu 66. napadeného rozhodnutí rekapituluje své rozhodování ve věcech obdobných, z něhož zdejšímu soudu plyne, že k potrestání žalobce v nyní posuzované věci došlo pro něj příznivěji než ve věcech jiných. Že by se nejednalo o věci obdobné, to žalobce nezpochybňuje. Že pokuta není pro žalobce likvidační, je bez dalšího nasnadě.

60. Ani argumentu žalobce, podle něhož žalovaný porušil právo na spravedlivý proces tím, že neprojednal přestupky, za něž byl žalobce již předtím potrestán, společně s přestupkem, který byl předmětem nyní posuzované věci, nedává zdejší soud zapravdu. Především žalovaný přestupkový zákon aplikoval (bod 119. a násl. prvostupňového rozhodnutí) a nevedl-li společné řízení, jeho postup nebyl postupem k tíži žalobce v tom směru, že by došlo ke sčítání (nebo jinému obdobnému navyšování) trestů, jak již shora uvedeno. K aplikaci § 88 odst. 1 přestupkového zákona, tj. k důsledkům nevedení společného řízení, se nadto žalovaný srozumitelně vyjádřil; jestliže vyšel z judikatury k právní úpravě obdobné § 88 odst. 1 přestupkového zákona (bod 69. napadeného rozhodnutí, rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.6.2009, č.j. 1 As 28/2009-62), nemá mu zdejší soud ani v tomto ohledu co vytknout.
61. Nedovodil-li zdejší soud nepřiměřenost uložené pokuty, tím spíše ji nepovažuje za zjevně nepřiměřenou. Pouze v takovém případě by mohl zdejší soud podle § 78 odst. 2 s.ř.s. přistoupit k in eventum navržené moderaci. Proto zdejší soud k moderaci nepřistoupil.

IV. f)

62. Zdejší soud proto dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Žalovaný podle zdejšího soudu aplikoval správný právní předpis, v jeho mezích správnou právní normu, přitom pochybení, jež by mělo vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí, se nedopustil ani při její aplikaci na zjištěný skutkový stav. Byť zdejší soud nesdílí dílčí závěr žalovaného ohledně doby, z níž mohou pocházet důkazní prostředky, které mohou osvědčovat oprávněnost použití jednacích řízení bez uveřejnění, tento nedostatek se na zákonnosti napadeného rozhodnutí nakonec nikterak neprojevil. Zdejší soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec těchto uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Proto byla žaloba podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítnuta.

V. Náklady řízení

63. O nákladech řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení, to by náleželo procesně úspěšnému účastníkovi – žalovanému. Zdejší soud však nezjistil, že by žalovanému v souvislosti s řízením vznikly náklady přesahující rámec její běžné úřední činnosti, a proto mu náhrada nákladů řízení nebyla přiznána.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 17. října 2019

David Raus v.r.
předseda senátu